

1. fejezet

Judith Malory és Jacqueline Malory közös hálósobájuk ablakában kuporgott, és a romos épületet bámulta, amely Wrighton hercegének kastélya és elegáns parkja mögött éktelenkedett. Judith néhány hónappal idősebb volt a kuzinjánál, Jacknél (akit az apja csak azért hívott így, hogy bosszantsa az amerikai sógorait), de kettejük közül mindig Jacqueline játszotta a kezdeményező, illetve inkább a felbujtó szerepét. Jack kijelentette, hogy ő is nagy korhely lesz, mint az apja, James Malory. Máskor kalóz akart lenni, mint az apja. Később azzal dicsekedett, hogy kiváló bokszozó válik majd belőle... És a lista egyre bővült. Judith egyszer megkérdezte tőle, hogy miért nem akar az anyjára hasonlítani, mire Jack rávágta, hogy az *egyáltalán* nem lenne izgalmas.

Judith nem értett egyet az unokatestvérével. Ő feleség és anya akart lenni, még hozzá ebben a sorrendben. És ez már nem egy távoli terv, hiszen abban az évben mindketten betöltik a tizennyolcadik életévüket. Judith előző héten ünnepelte a születésnapját, és néhány hónap múlva Jacqueline is tizennyolc éves lesz. Ezen a nyáron az első szezonzukra készülnek, de Jacqueline

Johanna Lindsey

nem Londonban debütál, hanem Amerikában. Judith el sem tudta képzelni, hogy nem oszthatja meg ezt az élményt a legjobb barátnőjével. Szerencsére még volt néhány hete, hogy kitaláljon valamit, és megváltoztassa az elfogadhatatlan helyzetet.

A két ifjabb Malory fivér, James és Anthony lányai, amióta az eszüket tudják, elválaszthatatlanok egymástól. És valahányszor elhozták őket a herceg régi családi otthonába, Hampshire-be, hogy meglátogassák az unokatestvéreiket, Brandont és Cherylt, órákat töltöttek ennél az ablaknál, abban reménykedve, hogy megint meglátják a kísérteties fényt a romok között. Annyira izgalmas volt az első éjszaka, amikor először villant fel a fény, hogy nem tudták feledni az élményt.

Azóta csak két alkalommal láttak világosságot a romos épületben. De mire lámpást szereztek, és átfutottak a gyepen, hogy a szomszédos birtokra jussanak, már nem találtak ott semmit.

Az unokatestvérüknek, Brandon Malorynak természetesen beszámoltak a jelenségről. Brandon egy évvel fiatalabb volt náluk, de a kastélyban lakott, míg ők csak látogatóban jártak ott. Wrighton hercegének címe és birtoka az anyja, Kelsey révén szállt a fiúra, aki a lányok unokatestvéréhez, Derekhez ment feleségül. A szülei Brandon születésekor úgy döntöttek, hogy odaköltöznek, mert azt akarták, hogy a fiuk megismerje a rangjával járó kiváltságokat és kötelességeket. Szerencsére Brandont egyáltalán nem rontotta el, hogy herceg lett belőle.

Brandon még sosem látta a fényt, ezért aznap este sem érdekelte a virrasztás. Most is éppen a helyiség másik végében tartózkodott, és az előkelő körök által kedvelt kártyajáték, a *whist* szabályaira tanította Judith húgát, Jaime-t. Ráadásul, amióta tizenhét éves lett, Brandon már nem olyan volt, mint egy fiú, hanem egy igazi férfit hasonlított, és érthető módon inkább a lányok érdekelték, mint a kísértetek.

– Most már elég idős vagyok ahhoz, hogy megtudjam a nagy titkot? – kérdezte Brandon húga, Cheryl, a helyiség nyitott ajtajában állva.

Jaime Malory felugrott a kis kártyaasztaltól, odaszaladt Cherylhez, megragadta a kezét, és bevezette a szobába, majd a nővéréhez, Judith-hoz fordult.

– Már elég idős! Én is ennyi voltam, amikor elmeséltem neked.

De Jacqueline megelőzte Judith-t, és rosszálló pillantást vetett a fiatalabb kuzinjára.

– Az csak tavaly volt. És veled ellentétben, Cheryl itt lakik. Mondd el neki te, Brand. A te húgod. De meg kell ígérnie, hogy sosem próbálja meg egyedül felfedezni a titkot, és neked kell gondoskodni arról, hogy betartsa az ígéretét.

– Felfedezni? – Cheryl a két idősebb kuzinjára nézett, akik már évek óta nem hajlandóak elárulni neki a titkot. – Hogyan ígérhetek meg valamit, ha fogalmam sincs, miről van szó? – kérdezte méltatlankodva.

– Ne akadékoskodj, ebben az ügyben nincs helye a logikának – jelentette ki Judith, Jacqueline-nel egyet-

Johanna Lindsey

értve. – Először ígérd meg! Jaime-nek is esküt kellett tennie, pedig ő nem lakik itt. De te igen, ezért az ígéret nélkül aggódnánk érted. Ezt ugye nem akarod?

Cheryl egy pillanatra elgondolkodott, majd ünneplésen bólintott.

– Megígérem.

Judith megbökte Jacqueline-t, hogy övé legyen a megtiszteltetés, de Brandon természetesen megelőzte mindkettejüket.

– Egy kísértet a szomszédod – jelentette ki határozottan.

Cherylből kitört a nevetés, de hamar elhallgatott, amikor észrevette, hogy a többiek nem nevetnek vele.

– Tényleg? – kérdezte tágra nyílt szemmel. – Láttatok már?

– Igen, körülbelül öt évvel ezelőtt – közölte Judith.

– Judy még beszélt is vele – tette hozzá Jacqueline.

– De Jack látta meg először a fényt, méghozzá ebből az ablakból. Azonnal átmentünk, hogy megnézzük, mi az. Mindig sejtettük, hogy abban a régi házban kísértetek tanyáznak. És igazunk volt!

Cheryl lassan közelebb jött, és ő is az ablakhoz lépett, hogy megnézzék a csúf épületet, amiről a szülei már sokszor panaszkodtak. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor nem látott fényeket. Nem volt olyan bátor, mint a kuzinjai. A holdfényben most tisztán kirajzolódott a hatalmas, régi kastély, ami már a születésük előtt romos volt, és sötét, ijesztő látványt nyújtott az éjsza-

kában. Cheryl megborzongott, elfordult az ablaktól, és a bátyjához sietett, hogy védje meg.

– Ugye nem mentetek be abba a házba? – kérdezte Cheryl.

– Dehogynem! – vágta rá Jack.

– De figyelmeztettek minket, hogy ne közelítsük meg!

– Csak azért, mert veszélyes, a sok törött padlódeszka, az omladozó falak, meg a berogyott tető miatt. És a pókhálók! Mindenütt pókhálók vannak. Aznap éjjel egy örökkévalóságba telt, mire ki tudtuk szedni a hajunkból azt a sok ragacsos pókhálót.

Cheryl szeme még tágabbra nyílt.

– Nem tudom elhinni, hogy bementetek. Ráadásul éjjel!

– Máskülönben hogyan tudtuk volna meg, ki a betolakodó? Akkor persze még nem tudtuk, hogy egy kísértettel van dolgunk.

– Csak szólni kellett volna az apámnak, hogy fényt láttok – vélekedett Cheryl.

– De abban nincsen semmi móka – jelentette ki Jack.

– Móka? Nem kell mindig bátornak tettetni magatokat, csak azért, mert mindkettőtök apja olyan rendíthetetlen. – Amikor a két idősebb lány nevetni kezdett, Cheryl elbizonytalanodott. – Csak tréfáltatok? Tudhatam volna!

Jacqueline a kislányra mosolygott.

Johanna Lindsey

– Szerinted tényleg ennyi éven át megőriztük volna a nagy titkot, csak ezért, hogy tréfálkozzunk veled? Tudni akartad, és most végre elárultuk neked. Hihetetlenül izgalmas volt.

– És csak egy kicsit ijesztő – tette hozzá Judith.

– És nagyon meggondolatlan – ráncolta a homlokát Cheryl.

Jack felhorkantott.

– Ha hagyjuk, hogy az ilyesmi elbátortalanítson, akkor sosem szórakozhatunk igazán. És voltak fegyvereink. Én felkaptam egy lapátot a kertben.

– Én meg magammal vittem az ollómat – közölte Judith.

Cheryl mindig azt kívánta, bárcsak ugyanolyan bátor lenne, mint a két kuzinja. De most örült, hogy őt más fából faragták. Azt hitték, hogy egy csavargót találnak a házban, de egy kísértettel találkoztak. Kész csoda, hogy a hajuk nem őszült meg aznap éjjel! De Judy arany színű hajában most is élénk vörös csíkok csillogtak, és nem volt egyetlen ősz hajszála sem. Jack pedig ugyanolyan szőke volt, mint az apja.

– Nem tudtuk megállapítani, honnan jön a világosság, amikor beléptünk a házba – mesélte Jack. – Ezért kettéváltunk.

– Én találtam rá először – vette át a szót Judith. – Fogalmam sem volt, melyik helyiségben járok. Csak akkor vettem észre a fényt, amikor kinyitottam az ajtót. És ott volt az a férfi, a szoba közepén lebegve. Nem örült, amikor meglátott. Azonnal közöltem vele, hogy birtok-

háborítást követ el, mire azt felelte, hogy én hatoltam be más birtokára, mert a ház az övé. Persze gyorsan rávágtam, hogy a kísértetek nem birtokolhatnak egy házat. Erre kinyújtotta a karját, mögém mutatott, és rám förmedt, hogy tűnjek el. Kicsit goromba volt. Úgy tűnt, hogy komolyan haragszik, ezért megfordultam, hogy távozzak.

– Ekkor értem oda én – folytatta a történetet Jack.
 – De már csak a hátát láttam, ahogy ellebegett. Rászóltam, hogy várjon, de nem állt meg. Csak felkiáltott: „Tűnjetek innen, mindketten!” Olyan hangos volt, hogy beleremegtek a gerendák, illetve az, ami maradt belőlük. Mi pedig kirohantunk onnan. Már félúton jártunk idefelé, amikor rájöttünk, hogy igazából nem tud ártani nekünk. Ráadásul így elszalasztottuk a lehetőséget, hogy átsegítsük a túlvilágra. Ezért visszamentünk, és átkutattunk minden helyiséget, de addigra eltűnt.

– Segíteni akartatok neki? – csodálkozott Cheryl.

– Nos, inkább csak Judy.

Cheryl az idősebb unokatestvérére bámult.

– Miért?

Judith megvonta a vállát.

– Mert egy jóképű fiatalember volt. Körülbelül húszéves lehetett, amikor meghalt. És olyan szomorúnak tűnt, amikor először észrevettem, mielőtt meglátott, és felháborodottan védelmezni kezdte az omladozó házat.

– És azért, mert aznap este Judy beleszeretett egy kísértetbe – tette hozzá Jack gúnyos mosollyal.

Johanna Lindsey

- Nem igaz! – tiltakozott Judith.
- De igen! – ugratta a barátnőjét Jack.
- Csak szeretném tudni, hogy mitől lett kísértet. Bizonyára valami tragikus vagy ijesztő esemény történt vele, ha a haja fehér lett, mielőtt meghalt.
- Fehér a haja? – rémüldözött Cheryl, és megint tágra nyitotta a szemét. – Akkor biztosan öreg.
- Ne legyél ostoba – róttá meg Jacqueline. – A sógornőmnek, Dannynek is fehér a haja, nem? És ugyanannyi idős volt, mint mi, amikor találkozott Jeremyvel.
- Igaz – bólintott Cheryl, majd Judith-hoz fordult.
- Tényleg jóképű volt?
- Igen. És magas. A szeme pedig sötétzölden ragyogott, mint a smaragd. És nehogy nélkülünk a keresésére indulj! – fakadt ki Judy, mintha féltékeny lenne.
- Cheryl sértődött arcot vágott.
- Én nem vagyok olyan bátor és kíváncsi, mint ti. Semmi kedvem kísértetekkel találkozni az éjszaka közepén.
- Az jó, mert valószínűleg varázsereje is van. Nem vetted észre, hogy megjavította a tetőt?
- Egy kísértet? – kiáltott fel elképedve Cheryl.
- Ki más tette volna?
- Nem is vettem észre. Az én szobáim a ház másik oldalán vannak.
- Én viszont láttam – szólalt meg Brandon. – Egyszer sem láttam munkásokat, akik elvégezhatték volna a javítást, de az biztos, hogy a tetőt nemrég rendbe hozták.

– Remélem, ezt nem mesélted el az apádnak? – aggodalmaskodott Jacqueline.

– Nem. Ha elmondanám, a nagy titkot is el kéne árulnom, márpedig nem fogom megszegni az ígéretemet.

Jacqueline a kuzinjára mosolygott.

– Tudtam, hogy bízhatunk benned, Brand.

– Az apám amúgy is mindig morog, valahányszor valaki megemlíti azt a régi házat. Bosszantja, hogy nem tud megszabadulni tőle. Már megpróbálta megvenni, hogy lebonthassa. A legutolsó ismert tulajdonos egy bizonyos Mildred Winstock nevű nő volt, de ő csak megörökölte, és sosem lakott benne. Nem is csoda, ha kísértet van a házban. Tulajdonképpen már az ük-nagyapám idejétől fogja üresen áll, ami megmagyarázza a romos állapotát. De egyszer már elmeséltem nektek, hogy ki építette, és kinek adta oda.

– Kinek? – kíváncsiskodott Cheryl.

– Az nem a te fiatal füleidnek való – torkolta le Brandon.

– A szeretőjének? – érdeklődött Cheryl.

Judith megcsóválta a fejét. A kuzinja túlságosan koravén, állapította meg, és témát váltott.

– Bámulatos, hogy az a ház nem omlott még teljesen össze, ha már öt nemzedéken át üresen áll.

– Azért nem teljesen – magyarázta Brandon. – A hercegi birtok mindig biztosított ott egy kis létszámú személyzetet, hogy ez ne történjen meg. De apa nem tudta kideríteni, hogy ez a bizonyos Miss Winstock kire

hagyta a romot a halála után. Így kénytelenek vagyunk elviselni a látványát, pedig nagyon elcsúfítja a kastélyunk mögött lévő parkot.

Derek fákat és sövényeket ültetett a birtokhatárra, hogy ne lehessen látni az omladozó házat, de a hercegi kastély emeletén még a fák sem takarták el a zavaró látványt.

Judith felsóhajtott, és ellépett az ablaktól.

– Rendben, kuzinok. Judynak és nekem ideje lefeküdnünk, és nektek is ágyban kéne már lennetek. Reggel visszamegyünk Londonba.

Mihelyt az unokatestvéreik elhagyták a szobát, Jacqueline Judith-ra nézett.

– Mit vártál tőlük? Ők nem látták a szellemet, mint mi. Judith felsóhajtott.

– Cheryl kalandkerülő természete nem lep meg. Derek és Kelsey a szélről is óvják, ráadásul egész életében vidéken élt. Mi viszont Londonban nőttünk fel.

– És ez a sóhaj annak szólt, hogy a mostani látogatás során nem láttunk fényt az ablakokban? Átkutathatjuk a romokat ma este, ha kedved van hozzá.

– Felesleges. A kísértet csak egyszer fedte fel magát előttünk. Biztos vagyok abban, hogy most már elrejtőzik, ha behatolunk a birodalmába. Milyen kár – tette hozzá Judith, egy újabb sóhajjal.

Jacqueline hozzávágott egy párnát.

– Ne bánkódj egy kísértet miatt. Nem jöttél még rá, hogy nem házасodós fajta?

Judith-ból kitört a nevetés.

– De igen, erre már én is rájöttem.

– Az jó, mert elég nehéz lenne csókot kapni tőle. Egy jó kis hancúrról már ne is beszéljünk.

Judith felvonta a szemöldökét.

– Hancúr? Azt hittem, tavaly kihúztad a listáról, hogy nagy csábító leszel.

– Még mit nem? Csak Amy kuzinunkat fogom utánózni, és nem tűnök ellentmondást, ha megtalálom a megfelelő férfit. Ha rábukkanok, az ég legyen irgalmas hozzá! Mire észbe kap, már az enyém lesz – tette hozzá Jacqueline csibészes mosollyal.

– Csak ne találd meg túl hamar. És semmiképpen sem Amerikában.

Már megint eszükbe jutott a kellemetlen téma, Jacqueline közelgő útja. Amikor Jacqueline először hajózott el Amerikába két hónapra a szüleivel, Judith egész idő alatt zaklatott és vigasztalhatatlan volt. Akkor a lányok megesküdtek, hogy soha többé nem távolodnak el egymástól, hogy soha többé nem távolodnak el egymástól, hogy soha többé nem távolodnak el egymástól. Ezért, amikor Jack másodszor Amerikába látogatott, Judy is vele ment. De a lányok akkor még nem tudtak arról az ígétről, amit James Malory Jack születésekor tett az Andersen fivéreknek. A lány amerikai nagybácsijai beleegyeztek, hogy Jacqueline Angliában nevelkedik, de cserébe Amerikában kell debütálnia. Mert Judith-szal ellentétben, *ők* azt remélték, hogy egy amerikaihoz fog feleségül menni, és szerették volna megadni ennek az esélyét.

Amikor Jamestől megkérdezték, hogy miért egye-

Johanna Lindsey

zett bele egy tőle ennyire idegen megállapodásba, a férfi mindig ugyanazt válaszolta.

– Csak ez tartott vissza attól, hogy megöljem őket, és ez George-ot zavarta volna.

Igazat mondott, hiszen George fivéreiből volt szó, és James nem tréfált, amikor arról beszélt, hogy szívesen eltenné őket láb alól. George, pontosabban Georgina, Jacqueline édesanyja volt, de James előszeretettel hívta George-nak, mert tudta, hogy a fivérei gyűlölik ezt a nevet. De az az igazság, hogy újabban az öt fivér is egyre gyakrabban nevezte így az egyetlen hűgát. James Malory ígérete az évek során egy kimondatlan tűzszünetet jelentett közöttük, amire szükség is volt, ha figyelembe vesszük, hogy az amerikai fivérek egyszer megpróbálták felakasztani James Maloryt.

– Addig nem megyek férjhez, amíg te nem – nyugtatta meg Jacqueline a kuzinját. – Úgyhogy te se siesd el. Nem kell követnünk a tömeget, és az első szezon alatt férjet fogni magunknak, még akkor sem, ha mindkettőnk anyja ezt várja el tőlünk. Ez az év a szórakozásé lesz, és ráérünk a következő szezonban foglalkozni a férjhez menéssel.

– De akkor is el fogsz utazni, és én egyedül maradok – kesergett Judith.

– Lehet, de még van néhány hetünk, hogy kitaláljunk valami megoldást. Mihelyt visszaérünk Londonba, beszélni fogunk a szüleinkkel. Igazából a te szüleidet kell meggyőznünk. Az apám örülne, ha velünk jönnél, de amikor Tony bácsi nemet mondott, apa azonnal őt

támogatta. A fivérek mindig összetartanak, ők pedig különösen közel állnak egymáshoz. De talán jobb belátásra térnek, ha kijelentem, hogy nélküled nem megyek Amerikába. Egyébként az apád miért mondott nemet? Nem hiszem, hogy azért, mert már annyira várja a debütálásodat. Ahogy közeledik az idő, egyre inkább olyan lesz, mint egy mogorva medve.

Judith nevetve legyintett.

– Az apám nem szokott medveként viselkedni. Igaz, mostanában egy kicsit feszültebb és ingerlékenyebb, mintha tényleg azt szeretné, ha sosem mennék férjhez.

– Pontosan. Ezért nem értem, miért nem örül annak, hogy elküldhet veled együtt Amerikába, és kaphat még egy kis haladékot.

– De ha ilyen apáink vannak, férjhez fogunk menni valaha?

Jacqueline felnevetett.

– Tudom, mire gondolsz. Regina kuzinunkat a négy idősebb Malory fivér nevelte fel, miután a húguk, Melissa meghalt, és úgy vélték, hogy egyetlen férfi sem elég jó az unokahúgukhoz, ezért több szezonon át kellett férjet keresgélnie magának. Szegény Reggie! De emlékezz rá, hogy akkoriban a Malory fivéreknek még nem volt feleségük, akik most szintén beleszólhatnak a döntésekbe. Szerinted az anyáink nem állnának a pártunkra, ha felbukkanna az életünkben a szerelem? Várj egy perctet! Lehet, hogy éppen erről van szó? Nem lehet, hogy igazából Roslynn néni tiltakozik az utazásod ellen, és Tony bácsi csak a békesség kedvéért ért egyet vele?

Johanna Lindsey

Judith bánatosan bólintott.

– Anya nagyon várja a londoni debütálásomat, sokkal jobban, mint én. Már ki is nézett nekem egy férfit, aki szerint tökéletes párom lenne.

– És ki az?

– Lord Cullen, az egyik skót ismerőse fia – felelte Judith.

– Találkoztál már vele?

– Gyerekkorunk óta nem találkoztunk, de Roslynn néni többször is látta. Állandóan azt hajtogatja, hogy gazdag, jóképű, és minden szempontból remek parti.

– Gondolom, Skóciában lakik.

– Igen, persze.

– Akkor szó sem lehet róla! Mit gondol az anyád, hogy egy olyan férfival akar összeboronálni, aki elvisz téged tőlünk?

Judith felnevetett.

– Valószínűleg azt, hogy majd vesz nekünk egy házat Londonban, hogy ott éljünk.

Jack felhorkantott.

– Nem szabad ekkora kockázatot vállalnunk, főleg egy skóttal. Mindenki tudja, hogy a skótok milyen macskák. Várj csak! *Miatta* nem hajlandó elengedni?

– Nagyon aggódik, hogy valaki elhalássza előlem, ha nem vagyok itt a szezon kezdetén. Úgyhogy nem lepne meg, ha ez lenne az igazi ok, amiért hallani sem akar arról, hogy egy amerikai út miatt elhalasszam a debütálásomat.

Jacqueline megcsóválta a fejét.

VIHAROS MEGGYŐZÉS

– Ne keseredj el, Judy. Még nem kezdtünk el közös erővel szövetkezni az utunk mellett, és hidd el, hogy ketten sokkal erősebbek leszünk. Nemsokára együtt vitorlázunk majd Amerika felé. Én ebben egy percre sem kételkedem.

2. fejezet

Judith nyitott szemmel hevert az ágyban. Jacqueline azonnal elaludt, de Judith szemére nem jött álom. Eszébe jutott, hogy legközelebb talán már asszonyként fogja meglátogatni a hampshire-i kuzinjait. Persze nem Ian Cullen feleségeként, mert biztosan egy olyan férfi lesz a férje, akinek nem tud ellenállni. Jacqueline-nel nem akartak azonnal szerelmesek lenni, legalábbis nem abban az évben, de Judith már látta, mi történt az idősebb Malory kuzinjaival. A szerelem sokszor áthúzza az ember számításait, hiába próbálja megtervezni a jövőjét. És ha már férjhez ment, valószínűleg megfedkezik a kísértetéről.

Ez a gondolat elszomorította. Nem akart elfelejteni egy olyan izgalmas találkozást, és elkedvtelenítette, hogy soha többé nem láthatja a kísértetét. Ekkor eszébe jutott, hogy a szellem talán felfedné magát előtte, ha egyedül lépne be a házába, és ettől a gondolattól végképp kiment az álom a szeméből.

Végül engedett a kísértésnek, felvett egy kapucnis

köpenyt, belebújt a papucsába, lement a földszintre, magához vett egy lámpást, és végigfutott a hátsó kert ápolt gypén. De amikor a sötét, omladozó házhoz ért, és megpróbált bejutni, zárva találta a bejárati ajtót. Nem beragadt, hanem be volt zárva. Derek záratta be? De miért, amikor több ablakon is hiányzik az üveg, és bárki könnyen bejuthat rajtuk?

Judith odament az egyik ablakhoz, leeresztette a lámpást a belső oldalon, és bemászott a házba. Kívülről nem látott világosságot, mégis egyenesen ahhoz a helyiséghez sietett, ahol annak idején a szellemmel találkozott. A padlódeszkák nyikorogtak a lába alatt. Ha a fiatal férfi itt van, bizonyára meghallja a lépteit, és megint el fog tűnni.

Arra gondolt, hogy elkiáltja magát, és megszólítja. De mit mondhat neki? Ne rejtőzz el, mert tudom, hogy itt vagy? Fedd fel magad?

Milyen nevetséges azt képzelni, hogy egy kísértet engedelmeskedni fog a parancsának. Előző alkalommal sikerült meglepnie, de most már nincs rá esélye. Mégis elhatározta, hogy ellenőrzi azt a helyiséget, mielőtt feladja, és visszafekszik az ágyába.

Kinyitotta az ajtót, ami most nem nyikorgott. Valaki megolajozta? Judith magasra tartotta a lámpást, és megvilágította a szobát. Most másképp nézett ki. Sokat változott. A pókhálóknak nyoma veszett, a régi szófa már nem volt poros, a sarokban pedig egy hordozható ágy állt, rajta egy párna meg egy gyűrött takaró. A kísérteten kívül valaki más is lakik itt? Egy igazi birtokháborító?

Johanna Lindsey

Még az ablakokat is takarók fedték, úgyhogy a lámpása fényét nem láthatták meg kívülről. Talán ezért nem látták már olyan régen a kísértetet. Valószínűleg feldühítette, hogy valami csavargó befészkelte magát a házába, és nem tudja elriasztani.

De a csavargó most nem volt itt. És lehet, hogy a kísértet mégsem távozott. Judith szívesen közölte volna a szellem barátjával, hogy segíthet megoldani a betolakodóval kapcsolatos problémáját. Ám ekkor egy láthatatlan kéz befogta a száját, és egy erős kar a dereka köré fonódott. Judith annyira meglepődött, hogy elejtette a lámpást, ami nem törött el, de végiggurult a padlón, és kialudt. Jaj, ne! Judith teljes sötétségben maradt, és egy nagyon is valóságos férfi karjában volt.

Majdnem elájult ijedtében, amikor a férfi a fülébe súgta: – Rossz helyet választottál a légyotthoz, kislány. A szerelmed is a házban van? Hozzá beszéltél? Csak rázd meg a fejed, vagy bólints.

Judith mindkettőt megtette.

A férfi ingerült hangot adott.

– Ha elengedem a szádat, hogy válaszolj, nehogy sikítani merészelj. Ha megmukkansz, betömöm a szádat, összekötözlek, és hagyom, hogy elevenen elrohadj a pincében. Megértetted?

Judith-t nem ijesztette meg, hogy felpelve a száját és megkötözik, mert a férfi olyasmit is művelhetett volna vele, amit még borzalmasabbnak tartott volna. Jack úgymégtalálja reggel, mert rögtön sejti, hogy hová

tűnhetett. Ezért bólintott. A férfi elengedte a száját, de továbbra is szorosan fogta, hogy ne futhasson el. Még mindig sikolthatok, gondolta Judith.

– Tehát, mikor érkezik a szerelmi légyott másik szereplője?

– Nem találkozom senkivel! – tiltakozott Judith, de rögtön meg is bánta a hevesességét. Miért nem mondta azt, hogy a szerelme bármelyik percben betoppanhat? Ha ezt meghallaná, a férfi biztosan távozna. Vagy nem?

– Akkor mit keresel itt, és hogyan jutottál be? Bezártam azt az átkozott ajtót.

– Te voltál? Mi értelme, amikor több ablak is nyitva van?

– Mert a bezárt ajtó jelent valamit. Egyértelműen azt üzeni, hogy nem látnak szívesen.

– Téged sem! – vágta rá Judith. – Nem tudod, hogy ez egy kísértet járta hely?

– Valóban? Csak átutazóban vagyok. Ha vannak is itt kísértetek, még nem jelentek meg nekem.

– Átutazóban vagy, mégis van egy ágyad a szobában? – horkantott fel Judith. – Hazudsz. És egy pillanattal ezelőtt még nem voltál itt. A falból jöttél elő? Van egy titkos helyiség, ami ide nyílik?

A férfi felnevetett, de a vidámsága erőltetettnek tűnt. Judith-nak az az érzése támadt, hogy ráhibázott. Miért nem gondoltak erre Jackkel korábban? Hiszen a hercegi kastélyban is voltak rejtett szobák és titkos átjárók.

A férfi most Judith vállára helyezte az állát.

Johanna Lindsey

– Élénk a fantáziád, kislány. Mi lenne, ha inkább a kérdésekre válaszolnál? Mit keresel itt az éjszaka közepén, ha nem a szeretőddel akarsz találkozni?

– Eljöttem, hogy meglátogassam az itt lakó kísértetet.

– Már megint ez az ostobaság? – bosszankodott a férfi. – Nincs itt semmiféle kísértet.

Milyen kedves lenne a kísértététől, ha most felbukkanna, és megcáfolná a férfi szavait... Elvonná a figyelmét, ő pedig elmenekülhetne, és idehívhatná Dereket, hogy penderítse ki a hívatlan vendéget. De aztán rájött, hogy a helyiség túlságosan sötét, és észre sem venné a szellemet, ha esetleg mégis megjelenne. Judith-t nagyon bosszantotta, hogy a birtokháborító miatt nincs esélye még egyszer utoljára látni a fiatal férfi kísértetét, és már nem akart mást, csak visszafeküdni az ágyába. Megpróbált kiszabadulni az erős karok szorításából, de a férfi annál erősebben fogta.

– Ne ficáncolj, különben azt hiszem, hogy valami másra vágysz. Így van, kedvesem? Örömmel megadnám neked. – Judith azonnal megdermedt, és még levegőt sem mert venni. – Hát ez kiábrándító – mondta a férfi, és tényleg csalódottnak tűnt a hangja. – Jó az illatod. Kellemes az érintésed. Reméltem, hogy megismerhetem az ízedet is.

Judith egész teste megfeszült.

– Csúf vagyok, tele kelésekkel és bibircsókokkal.

A férfi felnevetett.

– Na, azt nem hiszem.

– Gyűjtsd meg a lámpást, és láthatod.

– Nem. A sötétség tökéletesen megfelel nekünk. Nem bánom a keléseket meg a bibircsókokat, és szívesen felébresztem benned a vágyat. Azt hiszem, könnyen megnyerem ezt a játszmát.

A figyelmeztetés ellenére Judith-t váratlanul érte, hogy a férfi egy szempillantás alatt maga felé fordította, és megcsókolta, mielőtt bármit tehetett volna ellene. Konyakszagú volt a lehelete, de Judith nem émelygett tőle. Nem is lett volna olyan rossz ez az első csók, ha átadja magát, és elmerül benne. De Judith nem ezt akarta. Vakon csapdosni kezdett a sötétben, és szerencséje volt. Sikerült arcon ütnie a férfit, mire az azonnal elengedte.

A csavargó felnevetett.

– Mi a baj? Csak egy lopott csók volt. Nem kell mindjárt gorombáskodni.

– Most elmegyek, és te is szedd a sátorfádat, ha jól akarsz magadnak.

A férfi felsóhajtott.

– Azt akartam. De hadd kísérjelek ki, nehogy bajod essen. Nem venném a lelkemre, ha beszakadna alattad egy padlódeszka, és kitörnéd a nyakad.

– Nem! Várj! – kiáltott fel Judith, amikor a férfi a karjába kapta. – Jobban ismerem ezt a házat, mint te!

– Azt kétkem – morogta a férfi, és kivitte Judith-t a szobából, majd az egyik ablakon át kilökte a szabadba. – Ne mondd el senkinek, hogy láttál, és reggelre eltűnők innen.

– Nem is láttalak. Arról gondoskodtál.

Johanna Lindsey

Igazat mondott, mert még mindig nem látta a férfit. A verandát egy kicsit megvilágította a hold fénye, de a betolakodó ellépett az ablaktól, mihelyt elengedte, és eltűnt a ház sötétjében. Judith nem várta meg a választ, ha egyáltalán hallotta a megjegyzését. Futásnak eredt, és nemsokára már a hercegi kastélyban volt, ahol azonnal felsietett a szobájába.

Legszívesebben felébresztette volna Jacqueline-t, hogy beszámoljon neki a rosszul sikerült kalandjáról, de aztán úgy döntött, hogy várhat reggelig. Még mindig nem értette, hogy egy szegény csavargó hogyan vehet magának francia konyakot. Olyan magas vámmal sújtották, hogy csak a leggazdagabbaknak telt rá. Ezért is volt a csempészek kedvenc rakománya...